

KRÁLOVNA POSVÁTNÉHO RŮŽENCE

Bratři a sestry, v tomto růžencovém měsíci říjnu si připomeňme význam svatého růžence pro náš život. Růženec má schopnost dávat všem – počínaje dětmi a až do konce života – duchovní sílu abychom byli tvory dobroty, lásky a míru. Na velké fresce Posledního soudu v Sixtinské kapli ve Vatikánu namaloval Michelangelo lidi, kteří jsou nesení do nebe, držíce se velké koruny růžence. Jaký velkolepý obraz pro pochopení jeho ohromné síly!

Ano, v tento den chceme slíbit, že se budeme vždycky pevně držet růžence, abychom byli opravdu křesťany: spaseními, kteří spasí nyní svět a kteří mohou přijít do nebe na konci svého života, uchvácení Mariinou krásou a silou milosti Boží. Ať vám žehná Královna růžence a zachová ve vás upřímnost těchto slibů. Skrze Marii k Ježíši!

Ještě si připomeňme událost, která přispěla k rozšíření modlitby svatého růžence v celé církvi. Byla to vítězná námořní bitva u Lepanta, ve které křesťanské vojsko zvítězilo nad přesilou tureckého vojska. Tenkrát byl sraz křesťanského vojska u Messiny. Vrchním velitelem byl Don Juan d'Austria, nevlastní bratr španělského krále Filipa II., plný mladistvého nadšení a důvěry ve vítězství. V Neapoli přijal z rukou kardinála – legáta velký prapor, poslaný od papeže, z hedvábného damašku, s vyšitou podobou Ukřižovaného. Vedl do boje 207 galejí: 105 benátských, 81 španělských, 12 papežských, 9 bylo vypraveno od ostatních italských státek. Turecké loďstvo bylo přibližně stejně silné. Od dob Antonia a Kleopatry nevidělo Středomoří tak velkých loďstev stát proti sobě.

(Křesťané měli kromě 207 galejí 30 jiných lodí. Galeje pohánělo 43 tisíc veslařů, na palubách bylo 30 tisíc vojska, 12 900 lodníků, 1 800 děl. Turci měli 222 galejí, pohánělo je 41 tisíc křesťanských otroků, jiných lodí mimo to měli 60. Na palubě stálo 30 tisíc vojska, 13 tisíc lodníků" děl vezli 750.)

Když vyzvědači vypátrali, že nepřátelské loďstvo stojí u Lepanta, dal Don Juan rozkaz plouti přímo proti němu.

V neděli ráno dne 7. října 1571 stálo víc než 400 galejí tváří v tvář proti sobě. Křesťanský admirál dal na své lodi vztyčit velký prapor a podle zásad tehdejší taktiky rozdělil loďstvo do čtyř řad za sebou. Předvoj (pátou řadu) tvořilo šest

benátských velkých galejí, plovoucích to hradů. Každá z nich byla vyzbrojena 36 velkými děly, pro každé dělo bylo vezeno 64 nábojů – objemných kamenných koulí. Touto hrubou střelbou měl být nepřítel uveden ve zmatek a zaplašen. Mladý admirál obeplul na své lodi naposled bitevní šik, povzbuzující bojovníky k statečnosti, a pak před tváří všeho vojska poklekl k modlitbě za zdar křesťanských zbraní. Přítomní duchovní (kapucíni a jezuité) udělili všem rozhřešení. Bylo poledne, když se loďstva přiblížila na dostřel. Vířením bubnů a hlaholem polnic bylo dáno znamení k bitvě; byla krutá a trvala čtyři hodiny.

K rozhodnutí bitvy došlo v samotném centru. Tam zuřil boj nejlítěji. Don Juan měl na své admirálské lodi "Real" 300 španělských veteránů, otužilých, zkušených a neznajících bázně. Naproti stála loď "Allah", na níž kolem velícího Ali paši se tísnilo 400 janičářů. Dvakrát se rozjel "Real" proti admirálské lodi turecké; ta se však dvakrát vymkla z hrozícího zajetí. Jiné lodice, které se obořily na tu neb onu velkolod', byly snadno zahnány jako chrti od rozkacených býků. Teprve při třetím útoku se Španělé zmocnili admirálské lodi. Ali s velkou částí posádky v seči zahynul, prapor zlatem se skvějící byl sražen a místo něho vztyčen prapor křesťanský. Nepřátelský střed byl prolomen a bitevní linie pozbyla své hlavní opory.

Celkem bylo zajato 117 tureckých galejí s 12 tisíci křesťanských otroků, 50 jich vzplanulo požárem a potopilo, a jen 40 se jich z bojiště probilo a zachránilo rychlou plavbou. Trosky a mrtvolky se zmítaly na rozbouřené hladině daleko široko. Nepřátel zahynulo 8 tisíc, deset tisíc bylo zajato; křesťanů padlo sedm a půl tisíce, stejné množství bylo raněných; mezi nimi i čtyřicetiletý Cervantes, světu dosud neznámý geniální básník, jenž tam bojoval jako obyčejný voják. Krvácel ze tří ran a levá ruka mu navždy ochrnula. Ale účast na tak slavném boji a vítězství vyvážila mnohonásobně všechny bolesti a rány. Hlavní zisk byl morální; nimbus turecké nepřemožitelnosti byl ten tam. Od této bitvy jejich námořní moc ponenáhlu klesala.

Papeži, který za války své modlitby a kající skutky zdvojnásobil, přinesl rychlý posel radostnou zprávu o půlnoci po dvanácti dnech. "NUNO DIMITTIS, Domine, servum tuum in pace – Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka v pokoji." zněla jeho odpověď. Se slzami v očích na kolenou poděkoval Bohu; ale pro radostné vzrušení už neusnul. Jeho nástupce zavedl na oslavu tak památné události svátek Královny sv. růžence. V Itálii a Španělsku byly místy

stavěny kostely ke cti "Panny Marie Vítězné" a některá města, např. Janov, přijala do znaku "Matku Boží" stojící na půlměsíci. Verše, dláta i štětce dlouho oslavovaly velké vítězství nad muslimy, které si v roce 1571 Boží lid vyprosil vzýváním Panny Marie a modlitbou růžence.

Svatý růženec nás má podnítit k rozjímání o Kristových tajemstvích pod vedením Panny Marie, která byla zvláštním způsobem spojena s vtělením, utrpením a slávou vzkříšeného Božího Syna.